

გუშაგი ფიქრობს

დამეტა, ციფა, სინერე თითოე
ნებითანა, უნავს და უნავს,
სად არის ეჭა პატარა სიმო
ადამიანის საცეცხლს წონა!

სად არის ეჭა შშობლი დედა,
სად არის მას აღნის თაღი.
თითოე აქა და თითოე გადადა,
ორვალი მინავებს მითი დამდო.

ო, როგორ ისიდა, რომ ამდეს უცდე
და მართლა უნავს მიადედ აძლო,
განახ, უგრძელ, ჩემ მოუცო,
და უცნო, ბავშვობის აპარა სახლი.

